

dimissoriis innodatur suspensione Papæ reservata, ut supra n. 253, § v. ad iii.

e) Suspensionem ab officio et beneficio per annum (non reservatam) incurrunt Abbates, Prælati exempti et Vicarii Capitulares, clericis sæcularibus non arctatis sub quocumque prætextu sede vacante concedentes, ut ab alio, quam a proprio Episcopo ordinentur. (Trid. xxiii. cap. 10. *de Ref.*) Ita ordinatus subjacet suspensioni ut supra sub b. Ordinans vero suspensioni Papæ reservatæ ut n. 253. § v. ad iii.

f) Sacerdotes, qui (in loco ubi viget cap. *Tametsi*) absque licentia parochi proprii vel Episcopi sponsorum matrimonium conjungere aut benedicere ausi fuerint, tamdiu (ab officio sacerdotali) suspensi remanent, quamdiu ab Ordinario illius parochi non absolvantur. (Trid. xxiv. cap. 1. *de Ref. Matr.*)

g) Suspenduntur Episcopi concubinarij vel mulieres suspectas detinentes, si a Synodo provinciali admoniti, sese non emendaverint. (Trid. xxv. cap. 14. *de Ref.*)

h) Præfectæ monasteriorum vota solemnia emittentium, si de professione suarum novitiarum Episcopum ante mensem certiorum non reddiderint, incurrunt suspensionem ab officio, quamdiu Episcopo videbitur. (Trid. xxv. cap. 17. *De Regularibus.*)

i) Clerici usurpationis bonorum ecclesiasticorum fabricatores vel consentientes—ut supra ii. c.

VI. Sensus specialiter Summo Pontifici reservata, de qua supra i. ad 4.

VII. Ex Conc. Trid. ipso facto interdicuntur:

a. Metropolitanus suffraganeos absentes ultra semestre, suffraganeus antiquior residens metropolitanam ita absentem infra tres menses non denunciante Romano Pontifici, eo ipso interdicuntur ab ingressu ecclesiæ. (Trid. vi. cap. 1. *de Ref.*)

b. Interdicitur Capitulum (et Vicarius Capitularis), si infra annum Sedis vacantis, litteras dimissorias concedat Clerico non arctato ratione beneficii recepti vel recipiendi (Trid. vii. cap. 10. *de Ref.*) aut sine facultate a Sede Apostolica ad hoc obtenta.

VIII. Interdictum ab ingressu ecclesiæ Summo Pontifici specialiter reservatum. Cfr. hoc num. ad i. sub 4.

APPENDIX VI.

Decretum QUEMADMODUM S. C. Ep. & Reg. 17 Dec. 1890.

(Ap. Act. S. Sed. xxiii. 505.)

255.—Quia per hoc Decretum Episcopi speciales obligationes et facultates acquisierunt, id hic adjungendum esse putavi. In eo agitur

A. De ratione conscientie.

I. "Sanctitas Sua (Leo XIII.) irritat, abrogat, et nullius in posterum roboris declarat quascumque dispositiones Constitutiones piarum Societatum, Institutorum mulierum sive votorum simplicium sive solemnium, nec non virorum omnimode laicorum, etsi dictæ Constitutiones approbationem ab Apostolica Sede retulerint in forma quacumque etiam quam ajunt specialissimam, in eo scilicet, quod cordis et conscientie intimam manifestationem quovis modo ac nomine respiciunt. Ita propterea serio injungit Moderatoribus ac Moderatricibus hujusmodi Institutorum, Congregationum ac Societatum, ut ex propriis Constitutionibus, Directoriis ac Manualibus præfatae dispositiones omnino deleantur penitusque expungantur. Irritat pariter ac delet quoslibet ea de re usus et consuetudines etiam immemorabiles.

II. Districte insuper prohibet memoratis Superioribus ac Superiorissis, cujuscumque gradus et præ-eminentiæ sint, ne personas sibi subditas inducere pertentent directe aut indirecte, præcepto, consilio, timore, minis aut blanditiis ad hujusmodi manifestationem conscientie sibi peragendam; subditisque e converso præcipit, ut Superioribus majoribus denuncient Superiores minores, qui eos ad id inducere audent; et, si agatur de Moderatore vel Moderatrice Generali, denunciatio huic S. Congregationi ab iis fieri debeat.

III. Hoc autem minime impedit, quominus subditi libere ac ultro aperire suum animum Superioribus valeant, ad effectum, ab illorum prudentia in dubiis ac anxietatibus consilium et directionem obtinendi pro virtutum acquisitione ac perfectionis progressu."

B. De Confessario extraordinario.

IV. "Præterea, firmo remanente quoad Confessarios ordinarios et extraordinarios Communitatum, quod a Sacrosancto Concilio Tridentino præscribitur in *Sess. 25, cap. 10. de Regul.*, et a S. M. Benedicto XIV. statuitur in Constitutione quæ incipit *Pastoralis curæ*;¹ Sanctitas Sua Præsules Superioresque² admonet, ne extraordinarium denegent subditis Confessarium, quoties ut propriæ conscientiæ consulant, ad id subditi adigantur, quin iidem Superiores ullo modo petitionis rationem inquirent, aut ægre id ferre demonstrent. Ac ne evanida tam provida dispositio fiat, Ordinarios exhortatur, ut in locis propriæ Diœceseos, in quibus mulierum Communitates existunt, idoneos Sacerdotes facultatibus instructos designent, ad quos pro Sacramento Pœnitentiæ recurrere eæ facile queant."

C. De Communione frequentiori.

V. "Quod vero attinet ad permissionem vel prohibitionem ad Sacram Synaxim accedendi, Eadem Sanctitas Sua decernit, hujusmodi permissiones vel prohibitiones dumtaxat ad Confessarium ordinarium vel extraordinarium spectare, quin Superiores ullam habeant auctoritatem hac in re sese ingerendi, excepto casu quo aliquis ex eorum subditis post ultimam Sacramentalem Confessionem Communitati scandalo fuerit, aut gravem externam culpam patriverit, donec ad Pœnitentiæ Sacramentum denuo accesserit.

VI. Monentur hinc omnes, ut ad Sacram Synaxim eurent diligenter se præparare et accedere diebus in propriis Regulis

¹ De 5. Aug. 1748 ap. Lucidi vol. iii. pag. 298.

² Sub Præsule vel Superiore ille hic intelligitur, qui domui præest, sive vir sit, sive fœmina, non autem is, qui ordinarium Confessarium deputavit (S. C. Ep. et Reg. 17. Aug. 1891 ad 1. ap. *N. R. Th.* xxiv. 260).

statutis; et quoties ob fervorem et spiritualem alicujus profectum Confessarius expedire judicaverit ut frequentius accedat, id ei ab ipso Confessario permitti poterit.¹ Verum qui licentiam a Confessario obtinuerit frequentioris ac etiam quotidianæ Communionis, de hoc certiore reddere Superiorem teneatur; quod si hic justas gravesque causas se habere reputet contra frequentiores hujusmodi Communiones, eas Confessario manifestare teneatur, eujus judicio acquiescendum omnino erit."

Clausula.

VII. "Eadem Sanctitas Sua insuper mandat omnibus et singulis Superioribus Generalibus, Provincialibus et Localibus Institutorum de quibus supra, sive virorum sive mulierum, ut studiose accurateque hujus Decreti dispositiones observent, sub pœnis contra Superiores Apostolicæ Sedis mandata violantes ipso facto incurrendis.²

VIII. Denique mandat, ut præsentis Decreti exemplaria in vernaculum sermonem versa inserantur Constitutionibus prædictorum piorum Institutorum, et saltem semel in anno, stato tempore in unaquaque Domo, sive in publica mensa, sive in Capitulo ad hoc specialiter convocato, alta et intelligibili voce legantur."

ADNOTATIONES.

1. Ex præcepto Leonis XIII. Ordinarii locorum Decretum hoc singulis Superioribus et Superiorissis publicare ejusque plenam executionem sedulo vigilare et procurare debent etiam vi specialis Apostolicæ Sedis delegationis (Ex S. C. Ep. & Reg. 20. Jan. 1891 ap. *N. R. Th.* xxiii. 280). Quoad *Puellas Charitatis* autem publi-

¹ Si in quibusdam Constitutionibus, etiam a S. Sede approbatis vetatur, ne Religiosi ultra dies statutas ad S. Communionem accedant (ut in statutis Monialium discalceatarum de Monte Carmelo) hoc per Decr. 17 Dec. 1890 abrogatum est. (S. C. Ep. & Reg. 17 Aug. 1891 ap. *N. R. Th.* xxiv. 260.)

² Pœnæ in Superiores, Ap. Sedis mandata violantes in jure communi non inveniuntur sanctitæ, et in pœnis non valet extensio a casu ad casum. Ideo *Il Mon. eccl.* vol. viii. part. ii. pag. 64, contra alios putat, sub his pœnis intelligi sanctiones in singulis Ordinibus eorumque statutis expressas adversus tales delinquentes.

catio et vigilantia super executione spectat ad Superiorem Generalem Congr. Missionis sive per se sive per ejusdem Visitatores, salva tamen Delegatione Apostolica Ordinariorum locorum in casu negligentiae Superiorum Congr. Miss. (Ex. S. C. Ep. et Reg. 15. Apr. 1891 ad l. ib. pag. 282.)

2. Decretum Congregationes, in quibus præter multos fratres laicos pauci sacerdotes sunt, non comprehendit (ib. ad 2).

3. Quoad confessarium extraordinarium (supra n. iv.):

a. Superior tenetur subditi precibus semper indulgere, quamvis plane videat necessitatem esse fictam, et vel scrupulis vel alio mentis defectu ut veram ab ipso petente apprehensam; sed (tum) subditi moneantur, (se) non posse extraordinarios confessarios petere, nisi ad id adigantur ut propriæ conscientiae consulat (S. C. Ep. et Reg. 17. Aug. 1891 ad 2 ap. *N. R. Th.* xxiv. 260).

b. Religiosus eligere potest inter diversos ab Ordinario deputatos eum, qui hoc sibi munus impleat, non autem potest Præsul casu occurrente designare personam confessarii. (Ib. ad 3.)

c. Confessarii adjuncti, si quando cognoscunt non esse probabilem causam ad ipsos recurrenti, tenentur in conscientia declinare confessionum Sororum auditionem. (S. C. Ep. & Reg. 1. Febr. 1892 ad 2 ap. *N. R. Th.* xxiv. 366.)

d. Si quædam Sorores, imo major earum pars constanter ad aliquem ex confessariis adjunctis recurrant, Ordinarius quidem intervenire debet, at vero eo tantum, ut moneat Moniales et Sorores, dispositionem articuli iv. Decreti *Quemadmodum* exceptionem tantum legis communis constituere pro casibus dumtaxat veræ et absolutæ necessitatis, quoties ad id adigantur; firmo manente quod a S. Conc. Trid. et a const. s. m. Ben. XIV. incip. *Pastoralis curæ* præscriptum habetur (ib. ad 3 et 4).

e. Pro meliori hujus rei intelligentia ex Bened. XIV. const. *Pastoralis curæ* sequentia addo:

Etiam monialium illarum, quæ nec corpore infirmæ nec morti proximæ sunt, ordinario vero confessario confiteri obfirmate recusant, animi imbecillitas commiseranda et sublevanda est, adeoque, ubi earum reluctantia superari nequeat, confessarius extra ordinem deputandus est, qui earum confessiones peculiariter excipiat. Id vero circa moniales Episcopo seu Ordinario loci subjectas ab ipso Ordinario præstari debet. Quæ Regularium regimini subsunt, ad regularem Prælatum pertinent, servatis servandis, peculiarem ipsis destinare confessarium

ex approbatis ab Ordinario ad confessiones monialium; vel, si Sacerdos ille, cui ejusmodi monialis confiteri cupit, pro illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius monialis confessione, et pro tot vicibus, quos expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem regularis Superior ad concedendum hujusmodi confessarium extraordinarium moniali communem confessarium recusanti nullo pacto adduci possit, Episcopus poterit concedere confessarium alterius Ordinis vel sæcularem. (Ibid. n. 6.)

Sunt præterea moniales, quæ neque ægrotant, neque recusant Pœnitentiæ ministrum a monasterii Prælato pro universa communitate deputatum; verum pro majore animi sui quiete, atque ulteriori in via Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties sacerdoti ad excipiendas monialium confessiones jam approbato.—Hujusmodi postulationes neque temere exaudiri neque sine causa rejici debere censemus, sed inquirendum inprimis esse de qualitatibus tum monialis, quæ confessarium extra ordinem petit, tum confessarii, qui ab ea requiritur, ut utrisque diligenter inspectis, deliberari possit, an illius votis annuendum sit, annon. Si enim monialis ex una parte nullum det adversæ suspicioni locum, ex altera vero confessarius non modo legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus severam aliquorum Prælatorum agendi rationem, qua aspera verborum brevitate eis confessarium peculiarem renuunt; nec intelligimus, cur post confessarium extraordinarium integræ communitati juxta legem concilii Tridentini oblatum, nulla omnino monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem confessarium, cujus consilio et opera, justis fortasse de causis, indigere se arbitrantur.—Remittendo dein ad exemplum S. Francisci Salesii pergite: Quapropter ecclesiarum Antistites atque religiosarum mulierum rectores hortamur in Domino et enixe monemus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insistere non recusent, et non adeo difficiles se præbeant peculiaribus monialibus extraordinarium confessarium aliquando expetentibus; quin potius, nisi aut monialis postulantis aut confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeat, earum justis precibus obsecundare studeant. (Ibid. n. 7 et 8.)